

Bydgoszcz 6.06.2026 r.

-
dr hab. Adam Kośmiec
Akademia Muzyczna im. Feliksa Nowowiejskiego w Bydgoszczy
Dziedzina sztuki
Dyscyplina artystyczna: sztuki muzyczne

RECENZJA

dorobku artystycznego, naukowego oraz dzieła artystycznego
Pani dr Justyny Piękoś-Kędzierskiej
w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie sztuki, dyscyplinie - sztuki muzyczne.

Zleceniodawca recenzji

Rada do Spraw Dyscypliny - Sztuki Muzyczne Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie, na posiedzeniu 23 marca 2026 roku na podstawie art. 221 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz. U. z 2024 r. poz.574) wyznaczyła moją osobę na recenzenta w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr Justynie Piękoś-Kędzierskiej.
Do pisma została dołączona kompletna i właściwie skonstruowana dokumentacja.

Dziedzina i dyscyplina

Dziedzina sztuki. dyscyplina artystyczna sztuki muzyczne

Dane o Kandydatce

Pani **dr Justyna Piękoś-Kędzierska** wywodzi się z rodziny o imponującej, wielopokoleniowej i międzynarodowej tradycji pianistycznej. Od najmłodszych lat rozwijała się muzycznie pod okiem swoich rodziców – zawodowych pianistów, którzy będąc wychowankami m.in. Aloisa Kontarskiego, naturalnie wprowadzali ją w nowatorski i barwny świat muzyki współczesnej.

Habilitantka uzyskała dwa dyplomy magistra sztuki w Robert Schumann Hochschule Düsseldorf (2006 – pedagogika instrumentalna, 2007 – instrumentalistyka, specjalność:

fortepian). Nostryfikację owych dyplomów uzyskała w 2008 roku w Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie.

W latach 2009–2014 pracowała w Uniwersytecie Muzycznym im. Fryderyka Chopina w Warszawie jako wykładowczyni fortepianu na Wydziale Reżyserii Dźwięku.

W latach 2015–2018 była zatrudniona w Szkole Muzycznej I st. Nr 1 im. S. Wiechowicza w Krakowie, prowadząc zajęcia z fortepianu głównego, fortepianu obowiązkowego, zespołów kameralnych i akompaniamentu.

W 2015 roku uzyskała stopień doktora sztuki w Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie. Promotorem pracy doktorskiej pt. *24 Preludia na fortepian op. 43 Krzysztofa Meyera – między tradycją i awangardą. Katalog modeli ekspresyjnych, fakturalnych i środków kompozytorskich dokonany na podstawie własnej interpretacji* był prof. dr hab. Andrzej Pikul.

W tym samym roku pani dr Justyna Piękoś-Kędzińska rozpoczęła pracę w Państwowej Ogólnokształcącej Szkole Muzycznej II st. im. F. Chopina w Krakowie, gdzie prowadziła klasę fortepianu głównego, zajęcia z fortepianu obowiązkowego, zespołów kameralnych, czytania a vista, nauki akompaniamentu i akompaniamentu. Od tego momentu stale podnosiła swoje kwalifikacje zawodowe, uzyskując kolejno stopnie nauczyciela kontraktowego (2016), mianowanego (2019) oraz dyplomowanego (2023).

Swoją karierę zawodową w Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie rozpoczęła w 2016 roku w Katedrze Muzyki Współczesnej, Jazzu i Perkusji na stanowisku asystenta. Od tego czasu prowadzi przedmiot praktyka wykonawcza muzyki współczesnej. W latach 2020–2022 wykładała przedmiot fortepian obowiązkowy na wydziale Instrumentalnym. Od 2024 roku dr Piękoś-Kędzińska pracuje na stanowisku adiunkta w Katedrze Perkusji i Muzyki Współczesnej krakowskiej Akademii Muzycznej

Ocena dzieła artystycznego

Dziełem artystycznym niniejszego przewodu habilitacyjnego jest płyta CD:

MOSAIC 2

© Stowarzyszenie Polskich Muzyków Kameralistów, SPMK 67,2025

Zarejestrowana 28-30.VII. 2025 w Sali Koncertowej Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie

Reżyseria nagrania, montaż, mastering - Rafał Szumny

Wykonawcy: Justyna Piękoś-Kędzińska (Piano 1), Piotr Kędziński (Piano 2), Piotr Różański (Piano 3), Maciej Hałoń (kotły), Tomasz Sobaniec (perkusja).

Płyta *Mosaic 2* to próba kalejdoskopowego ukazania dzieł fortepianowych polskich kompozytorów: Marcela Chyrzyńskiego, Dawida Grendy, Philipa Czapłowskiego, Piotra Kędzińskiego i Andrzeja Panufnika. Fortepian przyjmuje tu w swej zróżnicowanej obsadzie (utwory solo, na 4 ręce, na 6 rąk, na dwa fortepiany oraz z towarzyszeniem instrumentów perkusyjnych u Panufnika) odmienne, wielobarwne i tytułowe „mozaikowe” oblicza. Trzonem działalności artystycznej pani dr Justyny Piękoś-Kędzińskiej, a także osnową

niniejszego dzieła, jest duet fortepianowy Sonami Piano Duo, który pianistka współtworzy z mężem, Piotrem Kędzierskim.

Fortepian „pod palcami” Habilitantki charakteryzuje się na tej płycie niezmiennie wysoką kulturą dźwięku. Barwa i brzmienie instrumentu są szlachetne i piękne. Pod względem warstwy fonicznej nagranie zrealizowano bardzo dobrze, a ujęcie dźwiękowe jest odpowiednio wyważone. Zdziwił mnie jednak i nieco rozczarował brak informacji o marce i modelu fortepianu (fortepianów), na którym dokonano nagrań, a także o techniku, który przygotował instrument do sesji. Ani wydawnictwo SPMK, ani pani dr Piękoś-Kędzierska w swojej dokumentacji nie zadbały o podanie tej informacji.

Album otwiera *Karatachi no Hana* na fortepian solo Marcela Chyrzyńskiego (*1971) – jedyny utwór na fortepian solo w tym zestawie. Bardzo cieszy fakt, że pani Justyna Piękoś-Kędzierska, która swoją działalność artystyczną skupia głównie na pracy w duecie, zdecydowała się na zarejestrowanie solowej kompozycji tego kompozytora. Swoją grą i wysmakowanymi detalami udowadnia, iż jest pianistką wysokiej próby, dysponującą świetną artykulacją i łatwością dźwiękowego „opowiadania”. Forma utworu jest czytelna, a narracja od początku wciąga słuchacza, któremu bardzo łatwo przychodzi podążanie za kolejnymi frazami. Jedynym fragmentem, który nie do końca mnie przekonał, jest środkowy ustęp rozpoczynający się w dynamice *piano* w takcie nr 34, który Pani dr Piękoś-Kędzierska gra dość dużym i oczywistym dźwiękiem. W moim odczuciu kontrast między wcześniejszą a nową sekcją jest zbyt mały. Dużo silniejsze wrażenie zrobiłoby utrzymanie dynamiki *piano* przez całą sekcję od 34 do 48 taktu i pozostawienie *crescendo* na dwa ostatnie takty. Kulturowe korzenie oraz indywidualne związki Habilitantki z tą kompozycją, o których dowiadujemy się z autoreferatu, czynią ową interpretację jeszcze ciekawszą, nadając jej personalny wymiar.

Drugą kompozycją na dysku jest *Qualia* na dwa fortepiany Dawida Grendy (*2002), (przy drugim instrumencie Piotr Kędzierski). To utwór niezwykle interesujący, barwny i dojrzały warsztatowo. Na szczególną uwagę zasługuje pierwsza sekcja dzieła (takty 1–64), którą cechuje wyrazisty *drive* oraz sugestywna pulsacja rytmiczna. Realizacja tego fragmentu jest poprawna, choć do osiągnięcia pełni doskonałości zabrakło tu wręcz bartókwskiej, maniackalnej precyzji w egzekucji rytmicznego *continuum* opartego na wartościach szesnastkowych. Świetnie prezentują się momenty wykorzystujące alikwoty, w których wykonawcy wykazują się doskonałym wczuciem czasu oraz sprawnością w prowadzeniu dialogujących partii. Liryczny finał utworu zachwyca bogactwem kolorystyki, aczkolwiek w ostatniej sekcji – przy realizacji fłażoletów – odczuwa się potrzebę wyraźniejszego zróżnicowania planów dźwiękowych (efektu „daleko–blisko”). Należy jednak pamiętać, że tego typu niuanse brzmieniowe są w ogromnej mierze determinowane przez specyfikę samego instrumentu (od gabarytów po model i markę). Nie obciąża to w żaden sposób wykonawców, o których pełnym zaangażowaniu, zrozumieniu intencji kompozytora oraz perfekcyjnym opanowaniu trudnych, często skrajnie niewygodnych rozszerzonych technik gry jestem głęboko przekonany. Niemniej jednak, z perspektywy odbiorcy, cenna byłaby wiedza, na jakim instrumencie dokonano rejestracji. Zarówno sam utwór, jak i jego wykonanie oceniam bardzo wysoko.

Kolejną pozycją na płycie jest *Light from Darkness* na dwa fortepiany Philipa Czaplowskiego (*1977) – kompozytora pochodzenia polskiego mieszkającego w Nowej Zelandii, stosunkowo mało znanego i rzadko wykonywanego w naszym kraju. Partię drugiego fortepianu wykonuje ponownie Piotr Kędziński. *Light from Darkness* to dzieło znakomite i frapujące. To samo można powiedzieć o jego wykonaniu, interpretacji oraz samej realizacji nagrania. W mojej ocenie kompozycja Czaplowskiego najlepiej koresponduje z tytułową koncepcją albumu *Mosaic* i stanowi najwyższą wartość artystyczną w przedłożonym dziele artystycznym Habilitantki. Utwór – oparty na strukturach politonalnych i atonalnych oraz zaawansowanej polirytmii – mimo zastosowania wyłącznie tradycyjnej gry na klawiaturze, mieni się bogactwem barw, ulotnością i zmiennością nastrojów. To propozycja bez wątpienia ambitna, wielopłaszczyznowa i najbardziej współczesna w tym zestawieniu. Szczególnie fascynująca jest ostatnia sekcja utworu (od taktu 145). Zachwycają w niej szeleszczące, mieniające się blaskiem figury muzyczne o kształcie pasaży, które raz realizowane są w idealnej synchronizacji w pionach obu partii, by za chwilę – poprzez subtelnie wprowadzoną polirytmie – płynnie się mijać. Wzorowe wykonanie!

Utwór *Pictograms* Piotra Kędzińskiego (*1977) w kontekście całej publikacji stanowi w moim odczuciu raczej artystyczną ciekawostkę i rodzaj dopełnienia, aniżeli odkrywczą kompozycję wpisującą się w kalejdoskop zaawansowanych współczesnych możliwości brzmieniowych fortepianu XX i XXI wieku. Partie Piano 2 i Piano 3 realizują kolejno Piotr Kędziński i Piotr Różański. Dzieło to sytuuje się bliżej formy miniatury o charakterze bisowym niż poważnej, recitalowej pozycji repertuarowej. Wykonanie oceniam bardzo dobrze, pianiści grający na 6 rąk na jednym fortepianie rzetelnie oddają charakter każdej z drobnych części zmiennego utworu. W sekcji *Più mosso* (na stronie 8, w 3. takcie) w partii realizowanej przez Habilitantkę (Piano 1), słyszalny jest niedoskonały i mało precyzyjny tryl, który odbiega od pożądanej w tym miejscu selektywności.

Największe rozczarowanie repertuarowe albumu stanowi dla mnie *Concertino na kotły, perkusję i smyczki* Andrzeja Panufnika, zaprezentowane w formie transkrypcji na kotły, perkusję i fortepian na 4 ręce, której autorem jest sam kompozytor. Przy drugim fortepianie partneruje kandydatce pan Piotr Kędziński, a w partiach solowych perkusji występują pan Maciej Hałoń (kotły) oraz Tomasz Sobaniec (perkuszja), którzy znakomicie opanowali i zrealizowali swoje partie. Nagrana wersja z partią fortepianu na 4 ręce stanowi jednak skromną aranżację partii orkiestrowej przeniesionej na grunt fortepianowy. W mojej ocenie posiada ona wartość przede wszystkim dydaktyczną, i to nie dla pianistów, lecz dla solistów-perkusistów. Trudno uznać ją za pozycję egzemplifikującą problematykę wielowymiarowości muzyki fortepianowej w polskiej muzyce XX i XXI wieku, co przecież stanowi oś rozważań Habilitantki.

W kontekście całego postępowania habilitacyjnego dzieło to jawi się jako mało istotne – szczególnie gdy zestawimy je z deklarowaną w autoreferacie ideą „mozaikowości” współczesnej muzyki fortepianowej. Założenia zawarte w Autoreferacie brzmią obiecująco w opisie teoretycznym tego dzieła, jednak nie znajdują pełnego odzwierciedlenia w materii dźwiękowej utworu. Choć sam fakt przekazania manuskryptu Akademii Muzycznej w Krakowie przez wdowę po kompozytorze jest wydarzeniem o charakterze historycznym i prestiżowym, to ranga ta nie przekłada się na ciężar gatunkowy samego utworu z perspektywy partii fortepianu. Poza częściami trzecią i piątą, faktura fortepianowa nie stawia

przed wykonawcami poważniejszych wyzwań i nie oferuje materiału do głębszej kreacji artystycznej. Pewnym jasnym punktem jest część trzecia, w której wykonawcy prezentują precyzyjną i pełną energii rytmikę, demonstrując przy tym nienaganną synchronizację oraz selektywną artykulację. Nie zmienia to jednak faktu, że całe dzieło pozostaje kompozycją skromną pod względem fakturalnym, a także w zakresie rozpiętości planów agogicznych i dynamicznych. Potencjał wykonawczy jest tu po prostu ograniczony przez samą kompozycję.

Pani dr Justyna Piękoś-Kędzierska jest pianistką wysokiej próby, dysponującą znakomitym aparatem wykonawczym oraz głęboką wrażliwością artystyczną. Jej grę charakteryzuje wrażliwość dźwiękowa, precyzja rytmiczna i analityczność, niezwykle cenna w wykonawstwie muzyki nowej. Habilitantka posiada dar swobodnego poruszania się w materii dźwiękowej – jej grę cechuje naturalna muzykalność.

Na tym tle pewien niedosyt i zawód budzi jednak dobór repertuaru w przedstawionym dziele artystycznym. Zjawisko tytułowej „mozaikowości” – tak wyraźnie widoczne zarówno w europejskiej, jak i rodzimej literaturze pianistycznej tego okresu – nie zostało w pełni wyeksploatowane. Choć na uznanie zasługuje fakt włączenia do programu utworów kompozytorów związanych z polskim środowiskiem akademickim, to publikacja stanowiąca główny dorobek w przewodzie habilitacyjnym powinna prezentować znacznie szersze i bardziej wielopłaszczyznowe spektrum możliwości brzmieniowych współczesnego fortepianu. Zaprezentowany program jest niewątpliwie interesujący i wartościowy, niemniej pozostawia poczucie niespełnionego potencjału.

Niedosyt ten jest tym większy, że Habilitantka wywodzi się ze środowiska muzycznego, w którym od najmłodszych lat miała kontakt z estetyką muzyki nowej. W przedłożonej dokumentacji sama Autorka wspomina o wykonywaniu w przeszłości dzieł pionierów europejskiej muzyki współczesnej, takich jak chociażby Helmut Lachenmann. Tymczasem na recenzowanym krążku, poza kilkoma wyjątkami, niemal cały repertuar realizowany jest w sposób tradycyjny na klawiaturze instrumentu, w oparciu o stylistykę ubiegłego stulecia. Deklarowana w autorskich opisach dzieł „mozaikowość” pozostaje zatem w dużej mierze postulatem teoretycznym, niemającym pełnego pokrycia w materiale dźwiękowym.

Mimo tych krytycznych uwag repertuarowych, pragnę z całą mocą podkreślić, że zarejestrowane kompozycje to utwory o niezaprzeczalnej jakości, będące w większości premierami fonograficznymi. Fakt ten, w połączeniu ze znakomitymi kreacjami wykonawczymi Habilitantki, stanowi trwały wkład w rozwój polskiej muzyki fortepianowej.

Ocena działalności artystycznej

Głównym filarem działalności koncertowej pani dr Justyny Piękoś-Kędzierskiej jest duet fortepianowy *Sonami Piano Duo*, który tworzy wspólnie z Piotrem Kędzierskim od 2009 roku. Zespół regularnie wykonuje utwory na cztery ręce oraz na dwa fortepiany.

Zaprezentowany w niniejszym przewodzie dorobek koncertowy po uzyskaniu stopnia doktora prezentuje się dość skromnie – tylko 34 koncerty od 2015 roku. Wcześniejsze występy Habilitantki miały silniejszy i szerszy rys, zarówno pod kątem doboru repertuaru (szeroko pojęta kameralistyka i literatura solowa), jak i działalności międzynarodowej. Uwzględnione

w obecnym dorobku koncerty to głównie aktywność artystyczna skupiona i prezentowana w krakowskim środowisku muzycznym oraz akademickim.

Istotne z punktu widzenia dyscypliny jest propagowanie przez panią Justynę Piękoś-Kędzierską muzyki nowej. Na uwagę zasługują liczne prawykonania (głównie utworów na dwa fortepiany lub cztery ręce) oraz nagrania kompozycji naszych rodzimych twórców (m.in. Bargielskiego, Płonki, Kędzierskiego, Widłaka).

Większą uwagę w ocenie działalności artystycznej przykuwa dorobek fonograficzny Habilitantki. Na pierwszy plan wysuwają się dwie płyty o kluczowym znaczeniu z punktu widzenia specyfiki przewodu oraz wkładu artystki w dyscyplinę sztuk muzycznych: *Mosaic* oraz *Mosaic 2*. Pozostałą część dorobku płytowego tworzą trzy wydawnictwa o charakterze zbiorowym, na których wykonawczyni zarejestrowała po jednym utworze w duecie fortepianowym. W kontekście tych ostatnich pozycji pewną wątpliwość budzi płyta *Grajmy na cztery ręce*, zawierająca *Intradę z Tryptyku* Piotra Kędzierskiego. Kompozycja ta została bowiem nagrana i wydana rok wcześniej na płycie *Mosaic*. Dostępna dokumentacja nie precyzuje, czy w przypadku albumu zbiorowego mamy do czynienia z ponowną rejestracją studyjną, czy też do celów kompilacji wykorzystano istniejące już nagranie, co uniemożliwia jednoznaczną ocenę autonomiczności tego fonogramu.

Działalność pedagogiczna i naukowa

Działalność dydaktyczna zajmuje bardzo ważne miejsce w dorobku pani dr Justyny Piękoś-Kędzierskiej. W swoim wykazie osiągnięć kandydatka uwzględniła 6 wykładów (w tym jeden międzynarodowy) oraz 10 poprowadzonych kursów, warsztatów i lekcji otwartych w Polsce i za granicą. Międzynarodowy wymiar działalności wykładowej Habilitantki potwierdzają jej wystąpienia w zagranicznych ośrodkach akademickich i artystycznych. Dr Justyna Piękoś-Kędzierska prezentowała swoje referaty oraz prowadziła kursy i warsztaty m.in. w Robert Schumann Hochschule w Düsseldorfie, Conservatori Municipal de Música w Barcelonie, Lithuanian Academy of Music and Theatre w Wilnie oraz Estonian Academy of Music and Theatre w Tallinnie. Geografia tych wystąpień dowodzi obecności artystki w istotnych europejskich centrach edukacji muzycznej i skutecznego propagowania tam polskiej literatury fortepianowej.

Działalność pedagogiczna dr Justyny Piękoś-Kędzierskiej charakteryzuje się wysoką skutecznością, czego bezpośrednim odzwierciedleniem są regularne sukcesy jej uczniów i studentów na krajowych oraz zagranicznych konkursach (m.in. Danubia Talents Liszt International Piano Competition w Rzymie, Concorso Internazionale SferMusic w Weronie czy krakowski festiwal „Srebrna Szybka”). Rezultaty te pokazują, że Habilitantka potrafi efektywnie edukować młodzież, wprowadzając ją w świat zarówno klasycznej, jak i współczesnej literatury fortepianowej.

Na polu naukowym dr Justyna Piękoś-Kędzierska wykazuje stałą aktywność. Od 2024 roku jest autorką czterech artykułów opublikowanych na łamach ogólnopolskiego kwartalnika „Notatnik Pianistyczny”.

Działalność organizacyjna i popularyzatorska

Istotną gałęzią dorobku Habilitantki jest jej wieloletnia i wszechstronna działalność w zakresie organizacji wydarzeń naukowo-artystycznych. W latach 2017–2018 dwukrotnie zainicjowała i zorganizowała międzyuczelnianą współpracę Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie z Robert Schumann Hochschule w Düsseldorfie. Od 2020 roku kandydatka aktywnie uczestniczy w pracach ogólnopolskich gremiów naukowych. Zasiadała w Komitetach Naukowych dwunastu edycji ogólnopolskiej konferencji online *{Wirtualna} Akademia Twórczej Pianistyki* oraz trzech edycjach ogólnopolskiej konferencji *Konteksty kultury, konteksty edukacji*. Wydarzenia te, organizowane przez Stowarzyszenie Polskich Muzyków Kameralistów we współpracy z czołowymi polskimi uczelniami muzycznymi pod patronatem Centrum Edukacji Artystycznej, potwierdzają ugruntowaną pozycję Habilitantki w środowisku akademickim i jej wkład w rozwój pedagogiki muzycznej.

Ponadto pani dr Justyna Piękoś-Kędzierska trzykrotnie pełniła funkcję współdyrektora artystycznego Festiwalu „Krakowski Salon Muzyczny” (edycje z lat 2023–2025), realizowanego we współpracy ze Stowarzyszeniem Polskich Muzyków Kameralistów. W ramach tego przedsięwzięcia kandydatka z sukcesem koordynowała liczne koncerty kameralne z udziałem uznanych polskich wykonawców.

Istotne miejsce w jej aktywności zajmują projekty dedykowane muzyce współczesnej, do których należą: współorganizacja Jubileuszu 80. urodzin prof. Zbigniewa Bargielskiego w Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie (2017), organizacja koncertu promującego muzykę nową w Muzeum Sztuki i Techniki Japońskiej *Manggha* (2025, z planowaną kontynuacją w 2026 r.), a także powołanie do życia Międzynarodowej Konferencji i Festiwalu *REZONANSE* (2024), łączących w sobie panele naukowe, kursy mistrzowskie z udziałem zagranicznych gości oraz koncerty monograficzne. Prężna i regularna aktywność Habilitantki w muzycznym życiu organizacyjnym dowodzi jej dużej skuteczności w animowaniu życia naukowo-artystycznego na poziomie lokalnym, ogólnopolskim i międzynarodowym.

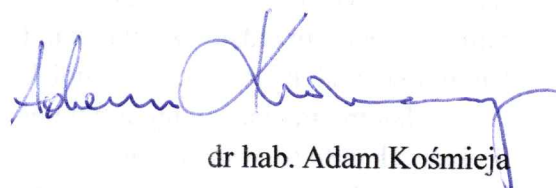
Konkluzja

Po przeanalizowaniu przedłożonej dokumentacji, mimo wskazania skromniejszej aktywności koncertowej, całokształt dorobku dr Justyny Piękoś-Kędzierskiej oceniam pozytywnie. Przedłożone jako główne osiągnięcie dzieło artystyczne – płyta *Mosaic 2* – pomimo sformułowanych w recenzji uwag krytycznych dotyczących zachowawczego doboru repertuaru i niedosytu w ekspozycji fortepianu jako wielopłaszczyznowego i „mozaikowego” instrumentu na miarę współczesności, dokumentuje wysoką kulturę dźwięku oraz nienaganny warsztat wykonawczy artystki. Choć samo to dzieło, w połączeniu ze stosunkowo skromną i lokalnie skoncentrowaną aktywnością stricte koncertową, nie wykazuje tak imponujących rozmiarów, ciężaru gatunkowego i skali, jak pozostałe obszary działalności Habilitantki, to

wraz z licznymi prawykonaniami muzyki nowej wnosi niezaprzeczalny wkład w rozwój dyscypliny.

Nie ulega wątpliwości, że najsilniejszym, dominującym filarem działalności Pani dr Piękoś-Kędzierskiej jest dydaktyka, stała aktywność naukowa oraz imponujące osiągnięcia organizatorskie o zasięgu międzynarodowym. Sukcesy uczniów, obecność prelegencka w europejskich ośrodkach akademickich oraz rozmach w animowaniu życia festiwalowego i konferencyjnego w pełni rekompensują zarysowany niedosyt na polu czysto estradowym.

W oparciu o całościową analizę dorobku stwierdzam, że **dr Justyna Piękoś-Kędzierska** spełnia ustawowe wymogi postępowania habilitacyjnego. Wnoszę do Rady do Spraw Dyscypliny – Sztuki Muzyczne Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie o nadanie Kandydatce stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki muzyczne.

dr hab. Adam Kośmiej